

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۶ سپتمبر ۲۰۲۰

چرا تنها پروان، مگر سروبی، نجراب و ... بخشی از خاک مانیتند؟!؟

شنبه - ۱۵ سنبله ۱۳۹۹ - کابل: امروز ده روز از سرازیر شدن سیلاب مدتش در پروان، کاپیسا، سروبی، پنجشیر، وردک، نجراب و ... می گذرد، این که در جریان این ده روز دولت دست نشانده به هیچ یک از مناطق آسیب دیده کمک نفرستاده، بر همگان روش است، آنچه در این میان مطلقاً به فراموشی سپرده شده است، بحث در مورد خسارات جانی و مالی سیلاب در سایر مناطق به غیر از مرکز شهر چاریکار است. در یادداشت امروز توجه شما را به علل این توجه گزینشی در مورد چاریکار جذب می نمایم:

۱- نخست باید یاد آوری نمایم که برای من تمام افغانستان بدون یک وجب کمی و کاستی وطنم است و ساکنان آن هموطنم، در جریان این مدت هم ثابت ساخته ام که علاقه ام به تمام کشور و مردم آن هیچ مرز و تمایزی نمی شناسد، اگر گزارشاتم را عمدتاً به کابل و یا زمامداران دست نشانده ساکن کابل اختصاص می دهم، اشرافیست که زندگی روزمره ام در این بزرگ شهر برایم مساعد ساخته است، عشق و علاقه ام به وجب وجب این خاک و ساکنان آن، چنان یکسان است توگونی جائی و مردمی چشم چیم را می سازد و جائی و مردم دیگری چشم راستم را.

این تذکر را به خاطری نگاشتم که اگر در یادداشت امروز، عطف توجه مطلق رسانه ها و دولت دست نشانده را به چاریکار و عدم توجه آنها را به سایر نقاط محکوم می نمایم برچسب ضد چاریکاری و یا ضد پروانی بر من زده نشود.

۲- رسانه ها در همان نخستین روز جاری شدن سیلابها یعنی به تاریخ ۵ سنبله که تا آن زمان تعداد تلفات جمعی چاریکار را صد نفر اعلام داشتند، در همان زمان صریحاً از جانب مقامات مسؤل تعداد مجموع قربانیان در سایر نقاط مانند سروبی (۱۹) نفر، کاپیسا (۱۷) نفر، میدان وردک (۷) نفر، پنجشیر (۳) نفر، ننگرهار (۲) نفر، پکتیا (۱) نفر و ... اعلام شد. علی رغم آن که بنا به گفته معاون والی کاپیسا در مصاحبه اش با "طلوع نیوز"، فردای آن روز یعنی به تاریخ ۶ سنبله سیل ویرانگر دیگری بخش هائی از ولسوالی نجراب را نیز ویران و مردمان دردمند آن را از هستی ساقط نموده خسارات جانی و مالی شدیدی بر باشندگان محل وارد نمود؛ مگر تا جائی که از تعقیب رسانه ها و سروصدائی که دولت دست نشانده به راه انداخته بر می آید، تمام انظار چنان متوجه حدت و شدت ویرانگری سیل در چاریکار گردیده، توگونی یا در سایر مناطق اصلاً سیلی جاری نشده است و یا هم مناطق دیگر بخشی از خاک ما نمی باشد و نه ما و نه رسانه ها و نه دولت دست نشانده در قبال آنها هیچ مسؤلیتی نداریم.

درحالی که اصولاً نباید چنین باشد و این را باید ببینیم که به همان سان که در کلان شهر چاریکار کشته شدن ۱۰۰ الی ۱۵۰ و یا ۲۰۰ نفر فاجعه است، برای ولسوالی درجه سوم سروبی تلفات ۱۹ نفر که به اساس اعلام بعدی رسانه ها رقم آن ۲۸ تن رسید، نیز فاجعه می باشد. زیرا وقتی در صد خانواده های متضرر از سیل سنجیده شود و تراکم نفوس در مقایسه منظور باشد، دیده می شود که در صد تلفات به حساب خانواده ها در سروبی، نجراب، میدان وردک و بقیه نقاط کشور نیز کمتر از میزان آسیب در چاریکار نبوده است.

در این تحلیل از این می گذریم که مرگ یک نفر هم زیاد است و نباید دست و پای تحلیل ما را با ریسمان کمیت ببندیم. ۳ - به نظر من علت توجه دولت دست نشانده به چاریکار و فراموش کردن نجراب، سروبی، وردک و نگرهار از جانب رسانه ها، به باند های قدرتی رابطه دارد که از یک جانب به دور "غنی احمدزی" شکل گرفته و از جانب دیگر، هرسی است که آنها از نفوذ مخالفان این باند، در بین مردم دارند.

به عبارت دیگر با در نظر داشت این که "الماس زاهد" یک تن از جنایتکاران تنظیمی و از قاچاقبران معروف که نه تنها خودش بلکه خانواده و فرزندانش هیچ نوع اطاعتی از دولت دست نشانده ندارند و پسرش در روز روشن در شهر کابل یک تن از نیروهای امنیتی را به قتل رساند و آب از آب تکان نخورد، به حیث "مشاور خاص رئیس جمهور" در امور پروان و جذب مردم به طرف دولت دست نشانده و شخص "غنی احمدزی" فعال است؛ چنین موقعیت هائی زمینه ایست برای آنها تا با سوء استفاده از درماندگی مردم، نفوذ استعماری و ارتجاعی شان را در منطقه گسترش بدهند. یعنی توجه دولت دست نشانده به چاریکار و فرستادن ۱۰۰ خیمه برای تمام آسیب دیدگان، نه به خاطر عشق آنها به مردم و نه به خاطر درک مسؤولیت در قبال وظایفی که دارند است، بلکه غرض از آن رقابتیست که باند های حریف و از آن مهمتر با نیروهای انقلابی و مردمی در منطقه دارند.

هموطنان گرامی!

اینک که دولت دست نشانده با دو دید متفاوت به مردمان کشور ما نظر می اندازند، این وظیفه ماست که نگذاریم چنین طرز دیدی فاصله و نفرت بین ساکنان کشور به وجود آورد، بلکه موظفیم، در حد توان به سایر آسیب دیدگان کمک نمائیم تا گذشته از انجام وظایف انسانی و ملی کمک به نیازمند، از لحاظ سیاسی نیز توطئه تفرقه افگانه و شوم دولت دست نشانده را خنثا نموده بتوانیم.

مبارزه علیه امپریالیسم و ارتجاع، جزء لاینجزای مبارزه علیه دولت دست نشانده می باشد!

سرکها ما را می طلبند!